

[Carl P. Jensen.]

en hurtig og velvillig behandling i det udvalg, vi forventer nedsat.

Erik Eriksen: De få bemærkninger, jeg ved denne lejlighed skal gøre, er ikke i særlig grad af principiel art. Jeg skal indskrænke mig til at sige, at hvadenten man er tilhænger eller modstander af organisationernes, altså arbejdernes og arbejdsgivernes, ret til selv at aftale og fastsætte deres lønninger, så er jeg enig i den foregående ordførers udtalelse om, at det i alle tilfælde er utilfredsstillende, at folketinget skal bestemme lønninger og vilkår for arbejde og produktion, alene af den grund, at vi simpelthen savner den nødvendige indsigt i så henseende.

Det forslag, som her er fremsat, er jo forligsmandens, og det er klart, at heller ikke han — og det er jo heller ikke forudsætningen for hans opgave — kan have den nødvendige erhvervsmæssige og økonomiske indsigt, som må ligge til grund, når lønninger skal fastsættes. Nu er forholdet altså dette, at slagterierne så godt som enstemmigt har vedtaget forslaget, medens arbejderne med et lille flertal har forkastet det. Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at det er for mig noget meget væsentligt, at begge parter bestyrelser har tiltrådt forslaget. Uden dette havde det i hvert fald for mig været meget svært at give tilslutning til lovforslaget. Men det står for mig sådan, at når begge parter ledelser har anbefalet forslaget, så kan der ikke være noget afgørende forkert i det, og at det derfor vil være urimeligt på denne baggrund at kaste samfundet ud i en konflikt.

Så vil jeg gerne tilføje, at heri ligger ikke, at jeg eller mit parti i nogen henseende vil tage ansvaret for de skete lønstigninger; men uanset om lønudviklingen er rigtig og rimelig overfor arbejderne og overfor befolkningen, eller den ikke er rimelig, er jeg enig med det ærede medlem hr. Carl P. Jensen i, at den afgørelse, der blev truffet den 24. marts, jo ganske enkelt har været retningsgivende for også den afgørelse, som parterne kom til — eller rettere: ikke kom til, men som vi nu skal tage stilling til.

Når regeringen nu stiller forslag om mæglingsforslagets ophøjelse til lov, har jeg for-

stået det sådan, at det sker af hensyn til hele landets stilling, og her er det vel navnlig valutasituationen, man tænker på. Regeringens stilling er jo modsat den, som socialdemokratiet indtog i 1946, og jeg har med meget stor interesse i erindringen genkaldt mig, hvad den nuværende højtærede statsminister sagde ved den lejlighed; men jeg skal ikke gøre forsøg på at ironisere, blot tage den nuværende stilling til efterretning.

Jeg forstår, at regeringen er bekymret for den almindelige økonomiske og valutariske udvikling i den sidste tid, og at den til en vis grad er ængstelig for, at forholdene arbejder hen i retning af den situation, vi alle erindrer fra 1950, og at også dette er noget af baggrunden for lovforslaget.

Må jeg gøre den sidebemærkning, at jeg og venstre deler denne bekymring, for vi har jo for længere tid siden peget på, at den stabilisering i den økonomiske stilling, som har fundet sted det sidste par år, ikke er af en beskaffenhed, som kan tillade, at vi kommer ud i situationer som den, der her truer, og heller ikke tillader os et væsentlig øget forbrug. En helhedsbetragtning i dag — altså en betragtning af valutastillingens udvikling, af den øgede købeevne, der nu går ud i befolkningen, af den konkurrence udefra, som uden al tvivl begynder at gøre sig gældende — må naturnødvendigt give anledning til en vis ængstelse af den grund, at vort samfunds reserver er små og utilstrækkelige, hvorfor vi også i den nuværende situation må være på vagt.

Jeg skal ikke give anden motivering for min stilling. Jeg kan sige, at når vi under de givne forhold kan gå med til forslaget, sker det også for vort vedkommende uden nogen art af glæde.

Jeg skal slutte med at sige, at man må forstå, at der ikke i vor stilling her i dag ligger noget principielt, men at vi alligevel, alle forhold taget i betragtning, kan anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling. Det kunne dog være rimeligt, at der blev nedsat et udvalg, således at man måske kan drøfte visse enkeltheder, få visse oplysninger, hvis man måtte ønske det, ikke fordi jeg i og for sig tror, det er nødvendigt — det er det ikke — men det er vel rimeligt, at der gives lejlighed til en sådan udvalgsbehandling.